

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ, 49 χρόνων
ΜΙΣΣΕΛ ΛΟΥΝΓΕΝ, 42 χρόνων

(*"Ανοιξίς. Απόγευμα, πέντε ή ώρα. Στη λεωφόρο των 'Ηλυσίων Πεδίων. 'Η κ. Βαλιστ, μ' ὄλα της τὰ 50 χρόνια, εἶνε μιὰ γυναῖκα εὐθυμῆ, εὐχάριστη, μὲ κόκκινα χεῖλη καὶ μεγάλα, φωτεινὰ μάτια. Διασχίζει τὴ Λεωφόρο τῶν 'Ηλυσίων Πεδίων, δευρὸς ξαφνὰ, ἀκούει πίσω της κάποιον νὰ τὴ φωνάζη. Στρέφει καὶ βλέπει τὸ Μισὲλ Λουντέν, ὁ ὁποῖος τὴν πλησιάζει καὶ τὴν χαιρετὰ μὲ σεβασμὸ).*

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — "Α, σεῖς εἰσθε !
ΜΙΣΣΕΛ. — Ναί, ἐγώ ! Σὰς ταραξενεὺς οὐτό ;
ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — Ναί, λιγάκι... (Ἀλλάζοντας τόνον). Δὲ σὰς ὡτῶ γιὰ τὴν ὑγεία σας, γιὰτὶ φαίνεται ὅτι εἰσθε πολὺ καλά ! Εἰσάστε ὁδοκόκκινη, σὴν ἕνα "Αφιλιάτικο ὁδόν !

ΜΙΣΣΕΛ. — Ὡστόσο, αὐτὸν τὸν καιρὸ εἶχα ἀρπάξει ἕνα κροτολόγιμα, μὰ, ὡπως βλέπετε, τώρα εἶμαι ἐντελῶς καλά...

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — Ναί, ναί, μιὰ χαρὰ ! (Χαμογελῶντας). "Α ! Ἀσημόνισα νὰ σὰς συγχάρω γιὰ τὸ τελευταῖο βιβλίο σας...

ΜΙΣΣΕΛ. — Τὸ διαβάσατε ; Σὰς ἄρεσε ;

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — Ναί, πολὺ, παρατολὺν...

Νοῦζω ὅτι εἶνε τὸ καλύτερον ἀπ' ὅσα ἔχετε γράψει.

ΜΙΣΣΕΛ. — "Η γνώμη σας μὲ κολακεῖν ἰδιαιτέρως.

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — Τὸ μυθιστόρημά σας εἶνε γοημιένον μὲ πολλὴ συγκίνηση. Νά, ποὺ κατορθώσατε νὰ συγγραφήτε ἐπὶ τέλους !

ΜΙΣΣΕΛ. — "Ημῶνα πάντοτε τριφερός καὶ εὐαίσθητος...

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. (μ' ἕνα αἰνιγματώδες χαμόγελο). — Καὶ νευρικός... "Ας εἶνε ὅμως... Σὰς ἀφίνο παιά. Πρέπει νὰ φύγω... (Τοῦ δίνει τὸ χεῖρ).

ΜΙΣΣΕΛ. — Γιατὶ εἰσθε τόσο βιαστική ; Ποῦ πηγαίνετε λοιπόν, ὄραία καὶ χαριτωμένη κυρία μου ;

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — Πρῶτα-πρῶτα, σὰς ἀταγορεῖω νὰ μὲ εἰρωνεύσθε. Δὲν εἶμαι οὔτε ὄραία, οὔτε χαριτωμένη... Χαριτωμένη ! Γιὰ φανταστήτε ! Μιὰ γυναῖκα πενήντα μὲ ἄστρα μαλλιά !...

(Ἀλλάζοντας τόνον). Μοιταίται σας ἀπαντῶ ; Πηγαίνω στὸ τηλεγραφεῖο νὰ δώσω ἕνα τηλεγράφημα...

ΜΙΣΣΕΛ. — Μυστηριώδες, ἀσφαλῶς...

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — Δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ μυστηριώδες στὴ ζωὴ μου...

ΜΙΣΣΕΛ, (μ' ἕνα χαμόγελο ἀμφιβολίας). — Ἀλήθεια ;

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — Κάνετε μὲν τὴ χάρι, σὰς παρακαλῶ, νὰ μὴ ἀμφιβάλλετε...

(*Μικρὴ παύσις*)

ΜΙΣΣΕΛ, (μὲ σεβασμὸ). — Μοὺ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς συνοδεύω ὡς τὸ τηλεγραφεῖο ;

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — Πολὺ ἐνχαριστός. Θὰ διασχίσουμε μαζί τὴ Λεωφόρο... Ὅπως ἔχετε, φοβόμαι πολὺ τ' ἀμάξια καὶ τ' αὐτοκίνητα...

ΜΙΣΣΕΛ. — Ναί, τὸ ξέρω αὐτό. Ἄλλοτε φοβόσατε τοὺς μελισσιμένους, τὰ ποτιζαῖα, τὴς ἀράχνες καὶ τὸν... ἄντρα σας... Τί γίνεται, ἀλήθεια, ὁ ἄντρας σας ; Εἶνε καλά ;

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — Πολὺ καλά, εὐχαριστῶ. Προχθὲς ἀκούθεις κωμικοῦ ἐλάτουμε γιὰ σὰς καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐκπλήξην του γιὰτὶ ἐπάφητε παιά νὰ ἐρχόσαστε στὸ σπίτι μας, ἐνῶ πρῶτα εἰσάστε τόσο ταπεινὸς στὴς ἐπισκέψεις σας...

ΜΙΣΣΕΛ, (μὲ εἰρωνικὸ κάπως τόνον). — Τὸ ἔλεγε μὲ ὄλην αὐτὴν ;

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ, (μὲ σοβαρὸ τόνον). — Ναί. Εἶνε πολὺ καλὸς φίλος ὁ σύζυγός μου.

ΜΙΣΣΕΛ, (ἐπαναλαμβάνοντας τὴ λέξιν). — Ἀ ὅπως !... Νά ἕνα βέλως ἐξακοντιζόμενον ἀπὸ σταθερὸ χεῖρ ! ("Ἀ-

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΟΤΑΝ ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ...

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΑΡΝΙ

λάζοντας τόνον). Συγγνώμην ! Μήπως σὰς δυσαρεσεῖτε ποὺ βρισκόμαί κοντὰ σας ;

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — Σὰς παρακαλῶ... Ἄπειναντίας...

ΜΙΣΣΕΛ. — Τὸ λέτε εὐκρινῶς αὐτό ;

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — Εὐκρινεστάτα !

ΜΙΣΣΕΛ. — Ἐρετε πόσο γοητευμένος εἶμαι ποὺ σὰς ξαναβλέπω !

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — Ναί, τὸ φαντάζομαι, τὸ αἰσθάνομαι... ἀόιστα...

ΜΙΣΣΕΛ. — Ἄλλοτε εἶχατε σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀνεπτυγμένη τὴ διαίσθησι, ἐνῶ τώρα...

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — Τί τὰ θέλετε... Ὅταν γεροντὰ κανεῖς, χάνει ἕνα σοφὸ πολὺ τιμὰ πράγματα ; Τὴ φρεσκάδα τοῦ, τὰ μαλλιά τοῦ, τὴ νύμη τοῦ, τὴ διαίτησί τοῦ...

ΜΙΣΣΕΛ. — "Ω, ἐσεῖς δὲν εἰσάστε γερά ! Ποτέ, σὰς βεβαίω, δὲν εἰσάστε τόσο θελακή !

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ, (πειραγμένη κάπως ἀπ' τὰ λόγια τοῦ). — Σὰς παρακαλῶ ! Δὲν χοιτάζεται ἐλεημοσύνη ! Τὸ κοιτιμμένα σας αὐτὰ σὰς βεβαίω ὅτι μὲ δυσαρεστοῖν πολὺ...

(*Σὲ λίγο φθάνουν στὴ λεωφόρο Γαβριήλ. "Ἐνα ἀμὰξὶ μὲ δὺο μεγαλόσωμα ἄλογα, εἶνε σταματημὸν ἀπὸ ἕνα σπιτί. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλογα αὐτὰ ἀνομυκαῖε νοουραμῆνον τὸ κεφάλι τοῦ στὸν τρέχλο τοῦ ἄλλου).*

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ, (ὀδύγοντας τὰ ἄλογα στὸ Μισέλ). — Γιὰ κιντᾶτε ! Θυμώσατε !...

ΜΙΣΣΕΛ. — "Οχι... Τί πράγματα ;

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — Δὲν σὰς θυμίζοιεν τίποτα λοιπὸν αὐτὰ τὰ ἄλογα ;

ΜΙΣΣΕΛ. — "Α ! ναί, ἔχετε δίκην... Ὅταν κάποτε γέροντε τὰ κεφάλι σας στὸν ὄμο μου, ἔλεγατε, τόσο χαριτωμένα : « — Μοιάζοιμε μὲ δὺο ἄλογα ποὺ, ζεμένε στὸν ἴδιον τ' ἀλέτρι, γέροντο κοιραμιεμένα τὰ κεφάλια τοῦς τὸ ἕνα πάνω στὸν τρέχλο τοῦ ἄλλου... » Ναί... θυμᾶμαι... Θυμᾶμαι μάλιστα ὅτι εἶχαμε δώσει ὁ ἕνας στὸν ἄλλο τὸ λόγο τοῦ πως ὁ τῆς ἴδιου κα' ἂν ουνέβαινε, εἶμεις θὰ ἐξακολοιουθαίμε τὸ δρόμο μας, ἀκοιμιπλῶντας τὰ κεφάλια μας ὁ ἕνας στὸν τρέχλο τοῦ ἄλλου...

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ, (μὲ ἴφος ὀνειροπόλου). — Θυμᾶμαι... Μὲ σημάωντε ἀπαλὰ στὰ χεῖρα σας καὶ μὲ κατεβάσατε στὸν κῆπο... Μὰ ἄλλοῖνον !... Λέει... ὑπόχατα κανεῖς ἕνα σοφὸ πράγμα... μὴ ἢ σκληρὴ, ἢ ἀδυσώπητη πραγματικότης... (Μικρὴ παύσις). Συχνὰ ἀναρωτιόμην, ὅταν ἐπάφητε παιά νὰ βλεπόμεσθε, ὅταν ἔδουσε παιά ὁ ἐρωτᾶς μας, ἀναρωτιόμην μὲ ποῖον σῆτροφο δὲ ἐξακολοιουθαίμε ἀραγε τὸ δρόμὸ τῆς ζωῆς σας...

ΜΙΣΣΕΛ, (μὲ ἴφος θλιβερό). — Με κανένα, σὰς βεβαίω !

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — Δὲν τὸ πιστεύω... Φαντάζομαι ὅτι τώρα θὰ γέροντε τὸ κοιραμιένον κεφάλι σας στὸν ὄμο τῆς δεσποινίδος Μπόμ, τῆς χαριτωμένης αὐτῆς θεατρίνας. Ὡραμιένος θὰ τὸ βροῖσατε αὐτὸ κάπως

ἀστείο, γιὰτὶ δὲν θὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ νοιώση τὸν συμβολισμό ποὺ κλεινὴ αὐτὴ ἢ κλισίς τοῦ κεφαλοῦ...

ΜΙΣΣΕΛ, (ἔπειτα ἀπὸ μικρὴ σιωπὴ). — "Ω, ἂν ἔξερατε πόσο μόνο, πόσο κοιραμιένον νοιάθω τὸν ἑαυτὸ μου ! Ποτέ δὲν θὰ ἔξαστο τῆς ὄρασις στιγμῆς ποὺ ἐπεσάσαμε, τὴν τριφερὴ καὶ πιστὴ χαριὰ σας ! (Ἀπότομα κάπως). Θέλετε, Ζιλιμπέρ, γὰ μείνουμε δὺο καλοὶ φίλοι ;

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ, (ἴσπρα). — "Οχι !

ΜΙΣΣΕΛ, (μὲ ἐκπλήξιν). — "Οχι ; Γιατὶ ;

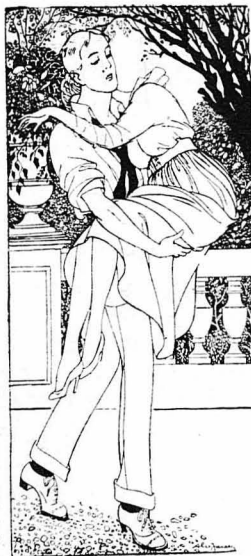
ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — Θέλετε νὰ μάθετε τὸ λόγο ; Θὰ σὰς τὸν πῶ, φοβόμαι ὅμως μήπως σὰς ληψῶ...

ΜΙΣΣΕΛ. — Μὴ διατάξτε... Ὅ ἡμῶν περιεργὸς νὰ τὸν μάθω.

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — "Ε, λοιπὸν ! Γιατὶ, ἀπλοῦστα, εἰσάστε ἕνας μιστὸς φίλος, ἀγαπητὸ μου Μισέλ.

ΜΙΣΣΕΛ, (ἐλαφρὰ ταραγμένος). — Ἐγώ ; Ἐξηγηθήτε, σὰς παρακαλῶ.

ΚΥΡΙΑ ΒΑΛΙΣΤ. — Ἐσεῖς, ναί ! Εἰσθε ἐντελῶς ἀκατάλληλος γιὰ φίλος ! Σήμερα τοῦλάχιστον. Στὴν ἡλικία ποὺ βρισκόμα, δὲν θ' ἀποφάσιζα ποτέ νὰ σὰς ἐμιστευθῶ τίς σκέψεις μου, τοὺς φόβους μου, τίς πᾶρες μου, γιὰτὶ θὰ βρισκόμην μπροστὰ σ' ἕναν ἀδιάφορο, μπροστὰ σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ πλῆττει διαρκῶς καὶ εἰρωνεύεται ! "Ω, ὅταν εἶνε νέος κανεῖς σχετίζεται εὐκολα καὶ κάνει φίλο τοῦ ὑποοιδοῦτε ἀνθρώπου ! Ὅταν γεροντὸς ὄμοι κανεῖς,

Κα ΒΑΛΙΣΤ. — Μὲ σημάωντε ἀπαλὰ στὰ χεῖρα σας καὶ μὲ κατεβάσατε στὸν κῆπο...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ ΒΛΑΧΟΝ

[Έπι τῇ πενήνηκαετηρίδι του]

Βλάχε, γιά πές στην πίστι σου σ' εμάς τούς διαβασιμένους, τούς ντόπιους και τούς ξένους, πώς τούς πενήντα πέρασε τῆς προκοπῆς σου χρόνους, και δείξε μας τὰ πλούτη σου και τὸν θαυρῶνα τῶν κλώνου.

Και γλυκολάλητα πουλιά— τέτοια κελάδισαν λαλιά :

Πενήντα χρόνους ἔσφερε τῆς Μούσης τὸ χορὸ, πενήντα χρόνους σὲ μικρὰ ποτήρια τοῦ κρασιῦ τῆς Καστάλιας ἔπιπε τὸ γάργαρο νερὸ πούνα χωνευτικώτερο κ' ἀπὸ τοῦ Μαρουσιοῦ.

Βιβλία φυλλομέτροσε ἀδετα και θεμένα, και μύρισε γιά βάλασμο τῆς μυρωδιῆς τῆς στάμιας μὲ συλλογὴ και γράμμα και σκῆψιμο ὁλοένα και μὲ τὸν ἥλιο τὸ λαμπρὸ και μὲ τὸ φῶς τῆς λάμπας.

Κ' ἀπ' τ' ὄνομα ποῦ τοῖδωσαν ἡ χάρι δὲν τοῦ κόλλησε. Ἄγγελο τὸν βαπτίσανε, μὰ κόσμο ἐδιὰβάλλισε.

Πενήντα χρόνους οἱ σοφοὶ κ' οἱ Νάθαν σύντροφοὶ του— μὰ και Μινίστρος ἔγινε, δὲν ξέρω πῶς τοῦ ἔφρανή... κ' ἔσμιξαν κ' ἀδελφώθηκαν στὴν ἄσοφη κορυφῆ του και διπλωμάτου τρικαντὸ και ποιητὸ στεφάνι.

Και λόγους σήμερα πεζοῦς κ' ἑμπέτρους τοῦ διαβάσιου, και σὰ παλιὰ τὸν στεφάνω καινούργιους δάφνες βάζουν.

Πενήντα χρόνους ἔ' ἀνοικτὰ στὸν λεξικὸν τὸ πάχος, νὰ βλέπῃ και τῆ θάλας, τὸ Μάκθεθ, τὸν Ὁρσίση... ποῦ τῶσους χρόνους νάτανε φιλατιζοῦς ὁ Βλάχος θάχε ἀπέτεια στη Βλαχιά, σπίατα στὸ Βουκουρέστι.

Πενήντα χρόνους ἔκαμε προτόσοχος στὰ γράμματα, μὰ τοῦρα διὰ κατάλαβε κ' ὁ Βλάχος στὰ γεωμῆτα πῶς γεωστοῦν στη Μιχαλίτ— ὅσοι τοῦ λέν: Ἐμπιελοῦ και βάσανίζου διαρκῶς ἐφόσον εἶσαι νέος, γιατί ἄστερα μετανοεῖς και μένεις κεγηναῖος.

Κ' εἶνε πολὺ καλύτερα σὲ τοῖτον τὸν αἰῶνα σὰν νοικοκυρῆς φρόνιμος νὰ κἀθεσαι στ' αἰγὰ σου παρὰ τῆς Μούσης νὰ ζητᾶς φηλα στὸν Ἐλικὸνα και νὰ κοφιομαστῆσαι στη ράχη τοῦ Πηγάσιου.

Πενήντα χρόνους μάθησε, σοφία και σπουδή... ἀλλ' ὅμως εἰκόλα μ' αἰτὰ δὲν βγαίνει τὸ καρβέτι κ' ἀποῦ τὸν Πτοχοπρόδρομο νὰ πυροκλειθῇ :

α — Ἄναθεμα τὰ γεράματα, Χριστέ, και ποῦ τὰ θέλει !
1902. Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΤΡΕΜΕΤΕ ΓΥΝΑΙΚΕΣ !..

Ὁ νόμος στὰς Ἰνδίας, προκειμένου περὶ τὸν σχέσεων μεταξὺ τῶν συζύγων, εἶνε ἀσπρητότατος. Ἰδοὺ μερικεῖς χαρακτηριστικεῖς διατάξεις του :

»Γιὰ τὴ γυναῖκα δὲν ἐπάσχει ἄλλος κίρκος και θεὸς ἐπάνω στη γῆ ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἄνδρα τῆς.

»Ὅταν ὁ ἄνδρας γελάει, κ' ἡ γυναῖκα του κρέπει νὰ γελά. Ἄν κλαίει, πρέπει νὰ κλαίη κ' αὐτῆ.

»Ὅταν ὁ ἄνδρας βρισκεται στὰ ξένα, ἡ γυναῖκα του πρέπει νὰ μένη νησιτικῆ, νὰ κομῆται καταγιγῆς και νὰ μὴ χενεῖτῃ τὰ μαλλιά τῆς.

»Ἄν ὁ ἄνδρας δέρνη τὴ γυναῖκα του, αὐτῆ πρέπει μὲ σεβασμὸ νὰ τοῦ φιλή τὰ χέρια και νὰ τοῦ γυρετῇ συχνάφορα γιατί τὸν ἔκαμε νὰ θυμώση.

»Ἄν ἡ γυναῖκα ἀπιστήσῃ, ὁ ἄνδρας τῆς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τῆ στανωφῶ, νὰ τῆν κἀνή ηὲ νὰ τῆν κομιατίσῃ.

Ἰλλάξουν τὰ πράγματα. Μπορεῖ νὰ εἶνε κανένας ἀξιόλογος ὡς ἐροστής, πολὺ κακὸς ὅμως ὡς φίλος! Ἡ ἀπαίτησις μᾶς γερασμένης καρδιᾶς εἶνε πολὺ διαφορετικεῖς, σὰς βεβαῖο. Ὅταν μὰ γυναῖκα ἀγαπᾶ ἔταν ἄνδρα, ἀδιοφορεῖ γιὰ τὰ ἐλαττωμάτια του, γιὰ τὸν χαρακτῆρα του, γιὰ τῆς ἰδιοτροπείας του και δὲν ἐνδιαφερέται παρὰ μόνο γιὰ τῆν ἐρωτικὴν ἀπόλαυση ποῦ μπορεῖ νὰ τῆς προσφέρῃ. Ὅταν ὅμως γεράσει, χρειάζεται ἔταν ἀφοσιωμένο φίλο, ποῦ νὰ εἶνε σὲ θέσι νὰ ξεστάνῃ τῆν παγωμένην καρδιά τῆς και νὰ οκετάσῃ τῆς πληγῆς τῆς μὲ τὰ κορυφία τῆς πεδωμένης τῆς ἀνοίγῃς! Καὶ σεῖς, δυστυχῶς, εἶσαστε ἐντελῶς ἀκατάλληλος γι' αὐτῆ τῆ δουλειά! Ὁ καρὸς ποῦ ἔγερνα τὸ κεφάλι μου κορασιμένην στὸν ὄμο σας, εἶνε πολὺ μακρὸν!... Πολὺ μακρὸν!... Ἐπέρασαν τὰ νεῖδατα, Μισέλ... Τὰ ἄνητα μαράθρησαν. Ἄς χωριστοῦμε λοιπὸν σὰν καλοὶ φίλοι. Δὸ γαρδιακοὶ, ἄντροι, τίμησι και τίποτε ἄλλο... Χαῖρε Μισέλ...

ΜΙΣΣΕΛ, (σφιγγοντας τὸ χερί τῆς). — Ἄντιο, Ζιμπέρτ!... (Χωρίζουν οἱ δύο τους μὲ τῆν καρδιά σφιγμένη).

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Πῶς ἀρηγεῖται ὁ Βασιλεὺς τῆν ἐναντίου του ἀπέπειραν τῆς δελεφερονίας ὑπὸ τοῦ Καρδίτου. Γιὰ κισθάνθηκε τῆν κρίσιμη ἐκείνη στιγμῆ. Μιὰ ὑποδοχῆ στην Πελοπόννησο. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Βασιλεῦς γιὰ τὰ δέντρα. Στὸ θέατρο τῆς Ἐπιδαύρου. Οἱ ἀδίαφροὶ ἔσεναι. Ἡ δημοκρατικότης τοῦ Γεωργίου. Εἰς τὰ λούτρα τοῦ Αἰγ-Λε-Μπαίν, κλπ.

Στὰ Ἐπονημνευματα τοῦ περφημου ξένου ἀστεινομοκῶ Πάολι, ὁ ὅποιος συνάδετε τὸν βασιλεῖα στην Ἐφόπη και σχετιζόταν ἀρεκτα μὰζὸ του, βρισκεται και ἡ ἀφηγηρῆ τοῦ ἰδίου τοῦ Γεωργίου σχετικὰ μὲ τῆ δολοφονικῆ ἀπόπειρα ποῦ ἔγινε ἐναντίου του ἀπὸ τὸν Καρδίση.

Ἐδοῦ και κάμποσα χρόνια, λέγει ὁ βασιλεὺς, γυροῦσα μὰζὸ μὲ τῆν κόρη μου ἀπὸ τὸ Παλαῖο Φάληρο στὰς Ἀθήνας. Γιὰ μιὰ στιγμῆ γυρόντας τυχαῖα τὸ κεφάλι μου στη μιὰ πλευρὰ τοῦ δρόμου εἶδα νὰ στρέφονται ἐναντίου μου ἡ κἀννες δὸς ντουεκαῖων. Χωρὶς νὰ τὰ καταλάθω πεταθῆκα ὁλόθως και οἰχθηκα μτρος στην κόρη μου γιὰ νὰ τῆν προφραῖζῶ. Τὰ ὅπλα ἦσαν διαρκῶς γυρομένηα πρὸς τὸ μέρος μου ἀπειλητικὰ.

— Τελεῖωσε! εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου. Σὲ λίγο θάμαι νεκρὸς!...

»Χωρὶς νὰ ξέρω γιατί, ἀρχισα τότε νὰ μετρῶ μὲ δικατῆ φωνῆ ἔνα, δύο, τρία... Ἐκεῖνα τὰ λίγα δευτερολέπτα μοῦ φανῆσαν ὁλόκληρος αἰῶνας. Ἐνὸ ἔτομαζομιν νὰ εἶπὸ τέσσερα, ἀντήχησαν δὸς πυροβολισμοί. Ἐκλεισα τὰ μάτια μου κ' ἡ σφαῖρες σφαιρίζαν στ' αἰτία μου. Ἐλθα σωθῆ!

***

Ὅταν περῶνθε νὰ κάτοτε στην Πελοπόννησο ὁ βασιλεὺς Γεωργιος, οἱ μαθητὰ ἔνὸς χωριοῦ βγήκαν παραφῶς νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν, κρατώντας στὰ χέρια τους κλαδιά ὁλοῦ λεῖκα.

Τὰ παιδια, ἑκατὸν εἰκόνα ἐν ὄλο, ἔμπαζαν στη γομφακῆ κ' ἀρχισαν νὰ κἀλλουν τὸν Ἐδικὸ Ἰγνου. Ὅταν ἐτελεῖωσε τὸ τραγοῦδι, ὁ βασιλεὺς κἀλεσε τὸ δάσκαλο και τοῦ εἶπε :

— Καλῆ φωνῆ ἔχουν τὰ παιδια, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τὰ μάθησῃ νὰ μὴν κόβουν τὰ δέντρα.

— Αὐτὸ ἔγινε ἀποζηλιτωτικὸς χάριν τοῦ λαοφιλῶς ἡμῶν Ἄνακτος, ἀποκριθῆκε ὁ δάσκαλος σαστισμένος.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ, τοῦ εἶπε αἰσθηρὰ ὁ βασιλεὺς. Πρὸς τῆ νὰ φραῖμα τὰ δέντρα, γιατί δὲν τὰ ζωομε ὑπόλοικα...
***

Κάποτε ποῦ πῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ ὁ Γεωργιος τὸ θέατρο τῆς Ἐπιδαύρου, εἶδε ἐπάνω σ' ἔνα πέτονο κἀθεμα ἔταν ἄνδρα και μιὰ γυναῖκα ποῦ ἔδιδεσαν ἀδιαφορία γιὰ τῆν παρουσία του.

— Μήπως εἶσθε ξένοι; τοῦς ἐρώτησε τότε μ' ἐγγύετια ὁ βασιλεὺς πλησιάζοντας.

— Μαλιστα, Μεγαλειότατε, τοῦ ἀποκριθῆκαν ἔκεινοι κάτοτε παραγμένοι.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἀργησε νὰ πᾶση κονθέντα μὰζὸ τους και σὲ λίγο τοῦς ἐκάλεσε στὸ φεγγῆ γέμια του μέσα στη μικρῆ αἴθουσα τοῦ Μουσειου. Οἱ δύο ξένοι, καταγοτηνεμένοι ἀπὸ τῆ θελκτικῆ συμπεριφορὰ τοῦ ἡψηλοῦ ὁμοτραπέζου των, ἠθέλησαν νὰ δικαιολογηθοῦν γιὰ τῆν ἀδιαφορία ποῦ τοῦ εἶχαν δεῖξει στῆν ἀρχῆ.

— Ἐξέρτε, Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπαν, εἰμεις ὡς Γάλλοι εἰμεθα δημοκρατικοί.

— Ὅχι περισσότερο ἀπὸ μὲνα ὅμως, εἶπε γελώντας ὁ βασιλεὺς.
***

Ὅταν ὁ βασιλεὺς Γεωργιος βρισκόταν στὸ Αἰγ-Λε-Μπαίν, τὸν συνάδεθε, ὅπως εἶπαμε, ὁ περιφρημος ἀστεινομοκῶς Πάολι μὲ μερικὸς ὑπαλλήλους του, οἱ ὅποιοι ἐπαγοτηνοῦσαν ἐπὶ τῆς ζωῆς του, νύχτα και μερὰ. Μιὰ φορὰ ἔγινε νὰ πᾶη στην περιφρημη λουτροτόλι κ' ἔταν Ρουμᾶνος τυχοδιώκτης, τοῦ ὁποῖου τὸ παρουσιαστικὸ και ἡ διαθέσεις ἦσαν πολὺ ἔστωτες. Αὐτὸ ἤσκεσε νὰ βάλῃ σὲ ἀνησυχία τοῦς ἀστεινομοκῶς, οἱ ὅποιοι φοβήθησαν μήπως θελήσῃ νὰ κἀμη κακὸ τοῦ βασιλεῦς. Γι' αὐτὸ ὁ Πάολι ἔθεωρησε καλὸ νὰ παρουσιασθῇ στὸ Γεωργιο και νὰ τοῦ ἐκθέσῃ τοῦς φόβους του.

Ὅταν ἐτελεῖωσε, ὁ βασιλεὺς σήκωσε τοῦς ὄμους του κ' εἶπε χαμογελώντας :

— Ἐγὼ, πρέπει νὰ ξέρτε, εἶμα μοιρολάτρης. Ἄν ἤσθε ἡ ὄρα τοῦ θανάτου μου, κανεῖς δὲν εἶνε ἰκανὸς νὰ προλάβῃ τὸ μοιροῦ, οὔτε σεῖς, οὔτε ἐγὼ. Γι' αὐτὸ θεωρῶ καλὸν νὰ μὴ δηλητηριάω τῆ ζωῆ μου μὲ ἀνόητες ὑποθέσεις...
***

